

Sygn. akt V U 1078/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 30 września 2016 r. oraz z dnia 19 grudnia 2016 r.

znak (...)

oddala odwołania

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 1078/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzjami z:

- 30 września 2016r., po rozpoznaniu wniosku z 24 sierpnia 2016r. o przeliczenie jego emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odmówił wnioskodawcy W. P. prawa do ponownego przeliczenia emerytury wskazując, iż wnioskodawca nie przedstawił nowych dowodów, które pozwoliłyby na ponowne przeliczenie świadczenia i ustalenie go w innej wysokości. Dodał, iż ubezpieczony do wniosku dołączył kserokopie kartotek zarobkowych za lata 1981, 1984-1987 i 1990-1998. Dodał, iż pracodawca wystawił wnioskodawcy zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 potwierdzające wysokość zarobków za lata 1979-1999 – które zostały uwzględnione przy ustalaniu wysokości emerytury. Zaś wobec rozbieżności w sumach składników wynagrodzeń za poszczególne lata ujęte w kartotekach zarobkowych z kwotami brutto wskazanymi w Rp-7 – przyjęto te wskazane przez pracodawcę w Rp-7.

- 19 grudnia 2016r., po rozpoznaniu wniosku z 3 listopada 2016r. o ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia emerytury. Wskazał, iż najkorzystniejszy wwpw, ustalony z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wynosi 245, 18 %, a

z kolejnych 10 lat kalendarzowych ostatnich 20 lat poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek – 175, 57 %. Nie przekraczają te wskaźniki 250 % - wobec czego nie ma możliwości przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110a.

Wnioskodawca W. P. złożył odwołania od obu tych decyzji. Wniósł o ich zmianę poprzez ustalenie wysokości jego emerytury w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Domagał się ustalenia podstawy wymiaru jego emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń ujętych w kartotekach zarobkowych, w tym nagród barbórkowych. Wskazał, iż pracodawca przy sporządzeniu zaświadczenia Rp-7 popełnił wiele błędów, co miało wpływ na zaniżenie wwpw, w tym bezpodstawnie nie uwzględniono mu nagrody barbórkowej za lata 1991-1996, premii oraz źle zsumowano zarobki brutto Przedstawił w tym zakresie własne wyliczenie wwpw, w oparciu o które wskaźnik ten wyniósł ponad 250 %.

Strona pozwana, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie obu odwołań, argumentując tak jak w skarżonych decyzjach.

Sąd ustalił:

W. P. urodził się (...)

Od 16 stycznia 2006r. pobiera emeryturę górniczą, przy czym od 1 kwietnia 2012r. przeliczono mu emeryturę wobec przepracowania 30 miesięcy - od 1 kwietnia 2012r. (od miesiąca złożenia wniosku). Po przyznaniu emerytury, pracował w latach 2006-2011. W związku z czym jego emerytura była przeliczana poprzez doliczanie kolejnych okresów zatrudnienia.

W dniu 24 sierpnia 2016r. wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach. Wniosek ten został rozpoznany skarżoną decyzją z 30 września 2017r. – odmawiającą przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a.

W dniu 3 listopada 2016r. ponownie złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Wniosek ten został rozpoznany skarżoną decyzją z 19 grudnia 2017r. – odmawiającą przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a.

Oba wnioski (z 24 sierpnia 2016r. i 3 listopada 2016r.) zawierały żądanie przeliczenia emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń za lata 1981, 1984-1987 i 1990-1998 ujętych w kartotekach zarobkowych.

(bezsporne)

Podstawa wymiaru składek wnioskodawcy (w oparciu o kartoteki zarobkowe) wynosiła i dokumenty w aktach ZUS) :

- w 1979r. – 9 790 zł

- w 1980r. – 114 801 zł

- w 1981r. – 181 917 zł (z rekompensatą)

- w 1982r. – 221 829 zł (z rekompensatą)

- w 1983r. – 296 359 zł

- w 1984r. – 359 942 zł

- w 1985r. – 497 987 zł

- w 1986r. – 584 330 zł

- w 1987r. – 804 663 zł

- w 1988r. – 890 924 zł
- w 1989r. – 4 362 781 zł
- w 1990r. – 28 556 480 zł
- w 1991r. – 46 146 159 zł
- w 1992r. – 83 973 897 zł
- w 1993r. – 118 854 200 zł
- w 1994r. – 146 911 100 zł
- w 1995r. – 22 452, 02 zł
- w 1996r. – 34 141, 22 zł
- w 1997r. – 54 341, 43 zł
- w 1998r. – 39 048, 44 zł
- w 1999r. – 34 123, 47 zł
- w 2000r. – 41 050,81 zł
- w 2001r. – 62 624 zł
- w 2002r. – 71 126, 34 zł
- w 2003r. – 71 905, 31 zł
- w 2004r. – 75 737, 07 zł
- w 2005r. – 73 213, 41 zł
- w 2006r. – 5 636, 69 zł
- w 2008r. – 20 190, 14 zł
- w 2009r. – 26 441, 08 zł
- w 2010r. – 47 762, 58 zł
- w 2011r. – 48 205,74 zł.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z kolejnych 10 lat kalendarzowych (1999-2008) wynosi **175, 57 %**, z 20 lat kalendarzowych (1981, 1984-1987, 1990-1998, 2001-2005, 2010) wybranych z całego okresu ubezpieczenia **245, 94 %**.

Dowody:- opinia biegłej z zakresu ubezpieczeń społecznych k.105-167 i jej opinia uzupełniająca k.231-236

- akta emerytalne (decyzje, zaświadczenia o zarobkach).

Sąd zważył:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.).

Zgodnie z cyt. przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W niniejszej sprawie ubezpieczony nie spełnił drugiego z ww. warunków, skutkiem czego organ rentowy zasadnie odmówił mu prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Spór w istocie sprowadzał się do rozbieżności w zakresie ustalenia podstawy wymiaru składek. Organ rentowy przyjął bowiem do ustalenia podstawy wymiaru składek dane zawarte w zaświadczeniu Rp-7 za lata 1979-1999, Wnioskodawca zaś uważał, że dokumenty te a w szczególności za lata 1991-1996 zawierają błędy w postaci błędnie zsumowanych zarobków brutto, premii i nagród w poszczególnych latach ujętych w kartotekach zarobkowych oraz że pominięte zostały składniki wynagrodzenia takie jak premie, nagrody, nagroda barbórkowa.

Zasady określające ustalenie podstawy wymiaru zawiera art. 15 ust. 1 i 6 ustawy o emeryturach i rentach, zgodnie z którymi – podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalno-rentowe lub na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych lub 20 lat kalendarzowych na podstawie przepisów prawa polskiego. Natomiast w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty, na zasadach określonych w ust.4 powołanego artykułu, należy:

- 1) obliczyć sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust.3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) obliczyć stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) obliczyć średnią arytmetyczną tych procentów, która z zastrzeżeniem ust.5, stanowi wskaźnik podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) pomnożyć przez ten wskaźnik kwotę bazową,

przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250% (ust.5).

Przy czym w przypadku jeżeli nie można ustalić podstawy składek w okresie pozostawania w stosunku pracy, w takiej sytuacji ustawodawca w art.15 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS dopuścił możliwość, przyjęcia za podstawę wymiaru składek kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Przytoczony przepis art.15 jednakże nie przesądza o tym, że do podstawy wymiaru przyjmuje się tylko te składniki wynagrodzenia, które zostały faktycznie oskładkowane.

Tak więc, do podstawy wymiaru świadczeń przyjmuje się te składniki wynagrodzenia, które w rozumieniu przepisów o podstawie wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne obowiązujące we wskazanym przez zainteresowanego okresie, podlegały składce na ubezpieczenie bez względu na to, czy faktycznie składka została opłacona i bez względu na formę opłacania składki.

Wobec powyższego przy ocenie, które składniki wynagrodzeń należy przyjąć do podstawy wymiaru emerytury należy brać pod uwagę:

- rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13.12.1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac (Dz. U. nr 40, poz. 239), uchwałę Nr 158 Rady Ministrów z dnia 07.12.1976 r. w sprawie składników funduszu płac (Mon. Pol. nr 43, poz. 212) obowiązujących w okresie od 01.01.1977r do 31.12.1983r. oraz uchwała nr 104 Rady Ministrów z dnia 16.12.1980r. zmieniająca uchwałę w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowym funduszem płac oraz uchwałę w sprawie składników funduszu płac (M.P.nr 31, poz.173) obowiązująca od 01.01.1981r. do 31.12.1983r.,
- uchwałę Nr 33 Rady Ministrów z dnia 25.03.1983 r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr 15, poz. 85) oraz Zarządzenie Nr 21 Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 08.05.1984 r. w sprawie klasyfikacji składników wynagrodzeń (Dz.Urz. GUS Nr 3, poz. 6) obowiązujących od 01.01.1984 r.,
- rozporządzenie MPPiSS z dnia 27.12.1983 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy (Dz. U. nr 73, poz. 332), obowiązujące od 1.01.1984r, do 31.12.1986r.
- rozporządzenie MPPiSS z dnia 09.11.1987 r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie (Dz.U. nr 37, poz. 211; Dz.U. z 1988 nr 36,poz.284), obowiązujące od 1.01.1987r, do 31.12.1989r.

W świetle tych uregulowań podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników stanowiły wypłaty pieniężne w złotych oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczane w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń do wynagrodzeń osobowych.

Wynagrodzenia osobowe obejmowały wynagrodzenia i inne świadczenia z tytułu pracy, wypłacane lub wydawane w naturze pracownikom, należne z istniejącego stosunku pracy m.in.:

- wynagrodzenia zasadnicze według czasowej, akordowej, prowizyjnej formy wynagrodzenia,
- dodatki funkcyjne, służbowe, lokalne, terenowe, specjalne, za wysługę lat, za rozłąkę - objęty składką na ubezpieczenia społeczne do 31.12.1980r., ekwiwalenty za pranie odzieży roboczej - objęty składką na ubezpieczenie społeczne w okresie od 01.01.1981r.do 31.12.1983r., itp.,

- dodatki stałe i przejściowe za szczególne właściwości pracy, szczególne kwalifikacje lub warunki pracy tj. praca w warunkach szkodliwych, uciążliwych i niebezpiecznych,
- wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenia płatne dodatkowo za prace wykonywane w ramach obowiązującego pracownika wymiaru czasu pracy, ale przekraczające normalne obowiązki lub normatywy,
- dodatkowe wynagrodzenia i świadczenia wynikające ze szczególnych przywilejów kart branżowych, Układów Zbiorowych Pracy, objęte składką tylko do 31.10.1988r., gdyż na mocy rozporządzenia RM z dnia 20.10.1988r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek (Dz.U. nr 36, poz.284), z podstawy wymiaru składek wyłączone zostały nagrody okolicznościowe wypłacone w związku z uroczystym dniem lub należące do sfery praw honorowych oraz dodatkowe świadczenia pieniężne bądź wartości świadczeń w naturze nie mających charakteru deputatu, przyznawanych na podstawie przepisów szczególnych, np. ekwiwalentu pieniężnego z tytułu zwrotu kosztów przejazdów urlopowych, świadczeń na pomoce naukowe dla dzieci, świadczeń przyznanych z okazji uroczystych dni, jak tradycyjne „barbórkowe”, korzyści materialnych zapewnionych pracownikom w układach zbiorowych pracy lub w umowach indywidualnych, a polegających na uprawnieniu do zakupu po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów lub przedmiotów, korzystania z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji, z biletów teatralnych, kinowych itp.,
- świadczenia deputatowe,
- wynagrodzenia gwarantowane za czas niewykonywania pracy m.in.: zasiłki chorobowe, za czas urlopu,
- składniki wynagrodzeń o charakterze nieperiodycznym tj. m.in.: nagrody jubileuszowe, gratyfikacje, odprawy wypłacane przy przejściu na emeryturę, jednorazowe premie i nagrody za spełnienie określonego zadania bądź osiągnięcia, w tym premie motywacyjne, mobilizacyjne, wypłacane niezależnie od premii periodycznych za podstawowe zadania, które zostały przewidziane w przepisach o wynagrodzeniu, itp.,
- pozostałe składniki wynagrodzenia o charakterze nieperiodycznym.

Natomiast podstawy wymiaru nie stanowiły m.in.

- nagrody oraz wynagrodzenia za prace pokrywane z funduszu zakładowego m.in. tzw. trzynaste lub czternaste pensje (nie dotyczyło resortu górnictwa i zakładów z nim powiązanych, ponieważ przedsiębiorstwa podlegające temu resortowi objęte zostały działaniem ustawy z 28.02.1982r. /Dz.U. nr 7, poz.547/, nie tworzyły funduszu nagród, tym samym od nagród (13-tek) należnych od 1983r. należało opłacać składki, a od 14-tek obowiązek opłacania składek istniał od 01.10.1974r. - wyjaśnienia C/ZUS w załączeniu) , nagrody lub premie z zysku, objęte składką od 01.01.1991r.,
- wypłaty z nadwyżki bilansowej- objęte składką od 1992r.,
- wypłaty z bezosobowego funduszu płac, do których m.in. zaliczano wynagrodzenia za usługi załadunkowe i wyładunkowe,
- ekwiwalenty za pranie i reperację odzieży roboczej, wykonywane we własnym zakresie - objęte składką na ubezpieczenie społeczne od 01.01.1981r. na mocy uchwały nr 114 RM z 16.12.1980r. (M.P. nr 31,poz.173r.), lecz tylko do 31.12.1983r., gdyż z dniem 01.01.1984r. uchwała ta utraciła moc prawną,
- wymienione już powyżej od 01.11.1998r. nagrody okolicznościowe w związku z uroczystym dniem w tym „Barbórkowe”, zwrot kosztów przejazdów urlopowych, świadczeń za pomoce naukowe dla dzieci, korzystania z dopłat do przejazdu środkami lokomocji, do biletów teatralnych i kinowych i pozostałe.

Od dnia 01.01.1990r. nastąpiło ujednoczenie przepisów regulujących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników z przepisami normującymi podstawę wymiaru świadczeń emerytalno- rentowych. Obowiązującym aktem prawnym było:

- rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29.01.1990r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego, do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. nr 7, poz. 41 ze zm.).

W świetle tych uregulowań podstawę wymiaru stanowił dochód w gotówce i naturze osiągnięty z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, w tym wypłacone po 01.01.1991r. również za rok 1990 nagrody i premie z zysku / tzw. trzynaste pensje/, nagrody z zysku za rok 1989 wypłacone w 1990 r., a od 01.01.1992 r. dochód łącznie z podatkiem dochodowym.

Podstawy wymiaru nie stanowiły w dalszym ciągu nagrody okolicznościowe, resortowe, branżowe w tym „barbórka” (włączenie ich do podstawy wymiaru składek nastąpiło dopiero od 01.07.1997r. - rozporządzenie RM z dnia 25.02.1997r. (Dz.U.nr20,poz.107), którym został zmieniony pkt 6 i 7 zwarty w §7 ust. 1/, oraz:

- gratyfikacje - nagrody jubileuszowe, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop,
- dodatkowe świadczenia pieniężne bądź ich ekwiwalenty nie mające charakteru deputatu, przyznawane na podstawie przepisów szczególnych (kart branżowych) np. ekwiwalent pieniężny z tytułu zwrotu kosztów przejazdów urlopowych, świadczenia na pomoce naukowe dla dzieci, korzyści materialne zapewnione pracownikom w układach zbiorowych pracy, korzystanie z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji, z biletów teatralnych, kinowych, itp.,
- wartości świadczeń rzeczowych wynikających z przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny (w tym za posiłki) za pranie i reperację odzieży roboczej wykonywane przez pracowników we własnym zakresie, za nie wydawanie pracownikom przysługujących im środków higieny osobistej pracy,
- świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne, z funduszu socjalnego, funduszu mieszkaniowego i inne.

Na mocy tych wskazanych przepisów w okresie od 1 listopada 1988r. do 30 czerwca 1997r. podstawy wymiaru składek nie stanowiły nagrody okolicznościowe wypłacone w związku z uroczystym dniem lub należące do sfery praw honorowych w tym wypłaty z tytułu tzw. „Barbórki” . Wobec czego nie można ich uwzględnić w podstawie wymiaru emerytury wnioskodawcy za ten okres, co prawidłowo zinterpretował pracodawca wnioskodawcy i organ rentowy.

Na co zasadnie wskazuje biegła z zakresu ubezpieczeń społecznych w sporządzonej opinii.

Podzielić również należy jej ustalenia w zakresie prawidłowości prowadzenia przez pracodawcę kart zarobkowych, zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy. Część składników nie jest opisana, a ich suma składników nie odpowiada kwocie ujętej jako razem „płaca”, karty te nie zawierają kwot do wypłaty, wskazania potrąceń. Zasadnie biegła doliczyła kwoty wskazane jako tzw. „Karta Górnika”. Biegła w swej opinii prawidłowo doliczyła ponadto wysokość zasiłków chorobowych wnioskodawcy wskazanych w kartotekach – tak jak wskazał pracodawca. Ponadto biegła szczegółowo przeanalizowała kwoty wynikające z kartotek zarobkowych i skorygowała błędy jakie przy tych wyliczeniach popełnił pracodawca. Ponadto zasadnie wobec braku możliwości porównania danych zawartych w kartotekach z listami płac oraz danymi z postaci angaży wnioskodawcy – zasadne było przyjęcie kwot wskazanych w kartotekach zarobkowych, w tym również kwot zasiłków chorobowych, oraz jak to uczynił pracodawca. Bogiela również wskazał, iż zakład pracy nie uwzględnił niektórych skalników bądź uwzględnił je w podwójnej wysokości.

Opinia biegłej sądowej była podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Została ona sporządzona zgodnie z zaleceniami sądu, w oparciu o obowiązujące, szczegółowo przytoczone i omówione przepisy. Ustalenia te sąd

w pełni podziela. Biegła wyczerpująco odniosła się do stanowiska wnioskodawcy, a w szczególności do jego osobistych wyliczeń, wskazując na jego błędy rachunkowe i interpretacyjne. Odniosła się również do wyliczeń jego wynagrodzenia, które sporządził pracodawca, wskazując również na popełnione błędy (zarówno zwiększające jak i zmniejszające wysokość zarobków wnioskodawcy).

Jeśli idzie o prawidłowość ustalenia podstaw wymiaru za kolejne lata przez organ rentowy, należy wskazać, że zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi bowiem dysponować pewnymi danymi, co do wysokości dochodów ubezpieczonego (por. wyrok SN z 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, Lex nr 390123).

Jakkolwiek zaś w postępowaniu przed sądem nie obowiązują ograniczenia, co do zakresu środków dowodowych stwierdzających wysokość wynagrodzenia, to nie oznacza to dopuszczalności ustalania wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Możliwe jest dokonanie jedynie stosownych obliczeń rachunkowych w oparciu o dowody pozwalające na ustalenie wynagrodzenia w spornym okresie, nie można natomiast ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień, czy też hipotetycznych wyliczeń. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno – rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktyczne uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna. Należy mieć bowiem na względzie, iż stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenia, dokonane bez oparcia w dokumentacji obrazującej pełne warunki płacy za dany okres zatrudnienia nie mogą stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 sierpnia 2013 r., III AUa 459/13, LEX nr 1363361 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 września 2013 r., III AUa 303/13, LEX nr 1366097). Należy też przypomnieć, że obowiązek wykazania wynagrodzenia ze wskazywanych lat zatrudnienia wyższego niż przyjęte przez organ rentowy jako podstawa do przeliczenia emerytury lub renty, ciąży na ubezpieczonym zarówno w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym (art. 116 ust. 5 ustawy emerytalnej), jak i w procesie (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.)

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie na okoliczność rzeczywistych zarobków uzyskiwanych przez wnioskodawcę w okresie objętym sporem Sąd za w pełni wiarygodne uznał dowody z opinii zasadniczej i uzupełniającej biegłej z zakresu ubezpieczeń społecznych, wydanych na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ubezpieczeniowych i osobowych wnioskodawcy za sporne okresy zatrudnienia oraz zgodnie z żądaniem wnioskodawcy kart zarobkowych Biegła – zgodnie z poleceniem Sądu - dokonała w opinii szczegółowych wyliczeń wysokości emerytury wnioskodawcy z uwzględnieniem jego zarobków z 1979-1999 oraz 2000-2011.

Sąd uznał jej opinie za spójne i logiczne. Biegła wyliczając wysokość świadczenia wnioskodawcy, dokonała szczegółowego opisu przyjętych metod liczenia zarobków wnioskodawcy za kolejne lata, podała jakie dokumenty były podstawą do przyjęcia sumowanych kwot, jakie były przyczyny nieuwzględnienia pewnych składników wynagrodzenia (wskazując które składniki nie podlegały uwzględnieniu z powodu braku danych umożliwiających określenie ich wysokości w poszczególnych okresach rozliczeniowych), wyczerpująco też odniosła się do zastrzeżeń wnioskodawcy odnośnie przyjętych wyliczeń. Szczegółowo i przekonująco przedstawiła też wyliczenia najkorzystniejszych wskaźników wysokości wymiaru podstawy emerytury.

Wobec powyższego Sąd podzielił wnioski opinii sądowych i w oparciu o nie ustalił, że wwpw wnioskodawcy nie przekracza 250 % - co uniemożliwia, jak wskazano w części wstępne rozważań – przeliczenia emerytury wnioskodawcy na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach w FUS.

Wobec czego Sąd –na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.– odwołanie W. P. oddalił, o czym orzekł w sentencji wyroku.